

KNIHA ZÁZRAKŮ

Příběhy nasbírané za desetiletí
lékařské praxe, které
ZAHŘEJÍ a OTEVŘOU vaše srdce

Láska a zázraky nás mohou zastihnout
v každé životní situaci.

MUDr. Bernie Siegel

Od autora *Láska Medicína a Zázraky*
Mír Láska a Uzdravení

Předmluva Deepak Chopra

KNIHA ZÁZRAKŮ

Příběhy nasbírané za desetiletí
lékařské praxe, které
zahřejí a otevřou vaše srdce

MUDr. Bernie S. Siegel
Andrea Hurst

Předmluva Deepak Chopra

PRAGMA

Bernie Siegel
Kniha zázraků

Z anglického originálu A Book of Miracles
přeložila Jaroslava Kočová.
PRAGMA, V Hodkovičkách 2/20, 147 00 Praha 4

© 2011 by Bernie Siegel
© PRAGMA, 2012

ISBN 978-80-7349-280-9

Obsah

Předmluva	9
Úvod	15
<i>První kapitola: Zrození a obroda</i>	21
Malé děti dělají zázraky	23
Zakotvení v božím přístavu	26
Světlo delfínů	28
Můj vysněný princ	30
Zázračné shrnutí	32
<i>Druhá kapitola: Inspirace zvířaty</i>	36
Vrabc v hrsti	38
Slepá víra	42
Fenka jménem Ricochet	45
Šeptále	48
Zázračné shrnutí	52
<i>Třetí kapitola: Sny a symboly</i>	54
Delfíní sny	57
Chodítko a motýl	62
Netopýři v naší zvonici	65
Vzkaz	70
Zázračné shrnutí	73

<i>Čtvrtá kapitola: Zázračná uzdravení</i>	77
Udržet tygry v klecích	79
Buďte dobrý člověk	82
Když přežijete rakovinu	85
Boží načasování	87
Odevzdat se a přežít	89
Zázračné shrnutí	95
<i>Pátá kapitola: Nový směr</i>	98
Ta nejlepší / nejhorší věc, na kterou si nemůžu vzpomenout, a současně ani zapomenout	101
Přetržená tradice	103
Pavouk černá vdova	106
Bůh vám dává nový směr	108
Dovolte mi být výjimečná	111
Zázračné shrnutí	114
<i>Šestá kapitola: Andělé a patroni</i>	119
Andělé mají nade mnou moc	122
Sešli mi anděla	125
Skrz televizní vysílání	127
Zásah anděla	129
Štěstí, nebo zázrak?	132
Zázračné shrnutí	133
<i>Sedmá kapitola: Dar lásky</i>	136
Vše v boží čas: Rich Eldredge a jeho příběh	138
Táta a Hadrová Anička	142
Becca a její duha	146
Rodinné zázraky	149
Zázračné shrnutí	151

<i>Osmá kapitola: Dělán</i>	154
Blesk: Život plný zázraků	156
Jeden doktor vám ublíží, jiný vás vyléčí	160
Nečekejte	163
Od chronických bolestí na maraton:	
Příběh zázračného uzdravení	167
Nikdy neříkej nikdy	171
Dar zázraku	173
Zázračné shrnutí	176
<i>Devátá kapitola: Každodenní zázraky</i>	179
Lumpík, můj blesk z čistého nebe, můj zázrak	181
O planetě Zanussi	184
Pouto s domovem	189
Zázračné shrnutí	193
<i>Desátá kapitola: Meditace a vizualizace</i>	195
Zázračná úleva od bolesti	197
Síla mysli	200
Zázračné shrnutí	203
<i>Jedenáctá kapitola: Síla modlitby</i>	205
Vymodlené zázraky: navzdory	
pravděpodobnosti	207
Zázraky v mezních chvílích života	209
Poučení o síle modlitby	212
Bojová strategie	215
Panoptikum andělů	219
Zázračné shrnutí	222

<i>Dvanáctá kapitola: Sváteční zázraky</i>	224
Společenstvo naděje	228
Frankieho vánoční zázrak	232
Átman / Ánanda: Zázrak jménem Diwali	235
Kouzelný Santa	238
Židovská bohoslužba za Romanovovy ve svátek Roš ha-šana (s čokoládou)	241
Zázračné shrnutí	244
<i>Třináctá kapitola:</i>	
<i>Koncem to nikdy nekončí</i>	248
Zázrak změny	251
Znovu se otevřít lásce	256
Vyvolávání duchů předků	260
Zázračné shrnutí	263
<i>Čtrnáctá kapitola: Zázraky z jiného světa</i>	266
Smysl pro humor	269
Prstýnek z lásky	271
Láska nikdy neumírá	273
Zázračné shrnutí	276
<i>Patnáctá kapitola: Bernie jako zázrak</i>	278
Bernie Siegel... můj zázrak	278
Moci znovu psát	280
„Indoktorace“	281
Zázračná páska	284
Zázračné shrnutí	287

Dodatek	291
Cvičení na kreslení zázraků	295
Poděkování	297
O doktoru Berniem S. Siegelovi	299
O Andree Hurst	301

Předmluva

*Bernie Siegel se psaní začal věnovat před pětadvaceti léty a od samého počátku se neštítel zázraků. Název jeho první knihy – *Láska, medicína a zázraky* dával jasně tušit nesouhlas s mainstreamovou medicínou. Jakýkoli doktor medicíny, který chtěl léčit láskou, si koledoval o malér. A uvažovat o něčem, jako jsou zázraky, bylo už vysloveně rouhačství. Ve své nové knize Bernie znovu a se stejným zanícením vyslovuje své principy, dělí se s námi o celoživotní poznatky a zkušenosti, jeho víra v zázraky je silnější než kdy dřív.*

Jeho jistota napovídá, že cesta, po níž se vydal, přinesla ovoce. A na následujících stránkách předkládá důkazy, že zázraky stojí na „myslícím, milujícím, vědomém“ základě. Dané atributy nejsou výplodem lidské mysli: jsou univerzální; jsou přirozeně vlastní principu stvoření. Jakmile učiníte takové prohlášení, můžete narazit na nesouhlas vědecké obce, avšak Bernie je vzdělaný v oboru klasické (vědecké) medicíny a uvědomuje si, že tento nesouhlas bývá obvykle jen vnější projev. Pod ním se skrývá věda, která nedokáže vysvětlit, kde se bere vědomí, proč se život vyvinul z inertních atomů a molekul ani jak je možné, že vnímáme svět plný barev, byť v našem mozku není světlo ani zvuk či hmat, ani chuť, ani čich. Jak to, že na-

hodilý atom kyslíku, který si bezděčně poletuje vzduchem, najednou vdechneme a on přejde krví do mozku a stane se součástí myslící soustavy? Není přece možné, aby atomy kyslíku myslely, cítily a dělaly všechny ty další věci, které dělá mozek. Co tedy způsobuje rozdíl mezi kostkou cukru v cukřence – která není zrovna pověstná myšlením – a cukrem (glukózou), který představuje jedinou potravu našeho mozku? Věda nám na tuto otázku nedokáže dát uspokojivou odpověď, a tak se člověk i navzdory nesouhlasu a opovržení odborníků musí poohlížet jinde.

Bernie obrátil svoji pozornost k jakési „širší vědě“, kde se spiritualita střetává se skutečným světem, se světem lidského utrpení i lidského vítězství. Zosobněním tohoto tajuplného střetu jsou stamiliardy neuronů lidského mozku. Zázraky se dějí tehdy, jestliže se neviděné životní příležitosti zhmotní ve skutečnost. Víme, že v mozku vznikají všechny významy a principy. Po staletí se myslelo, že *vyšší* významy a *vyšší* principy vznikají někde jinde – snad v mysli Boží, popřípadě zprostředkovaně pomocí zvláštní moci světců a proroků. Berniemu bylo od začátku jasné, že rozdíl mezi přirozeným a nadpřirozeným je uměle vytvořený. Jak praví jedna prastará duchovní moudrost: „Nic není zázrak, pokud není všechno zázrak.“ Nechat útržek lidské DNA na horkém poledním slunci, ani ne do hodiny by jej vysušil žár a vítr odvál pryč; přesto DNA přežila miliardy let, uchovala si svou jedinečnou schopnost tvořit bez pomoci zvenčí. Jak se mohla vyvinout a přežít? Protože život si umí najít cestu, veden vědomou, inteligentní a tvůrčí silou.

Zázraky se dějí tehdy, jestliže s touto silou vstoupíte v soulad. Řečeno slovy téhle knihy: „Pro mě jsou zázraky dílem našich schopností a toho, co nám bylo dáno.“ Přesto tělo samo zvládne jen něco. Automaticky se však vyvíjí; to je dar dosavadní evoluce. Pokaždé, když se bráníte nachlazení nebo třeba alergenu, vychází váš imunitní systém z toho, co si zapamatoval v minulosti. Všechny informace o nemocech, které lidstvo prodělalo za miliony let, jsou uloženy v brzlíku, což je malá žláza uprostřed hrudi. Tím pádem protilátky vytvářející se v těle dvouletého dítěte jsou vytvořené z odkazu celého lidstva. Platí to i pro myšlenky, které vás dnes napadají, pro slova, která říkáte, pro vaše činy. Jsou vaše, a přesto nejsou. Je to lidský život, který se dívá vašimi očima a rozmýšlí se, jaký bude další krok na jeho sebeobjevné cestě.

Tato kniha je výzvou k tomu, udělat evoluční skok, ale ne tím, že se něco samo od sebe vyvine, ale vědomým rozhodnutím. Láska, rozum a tvůrčí duch jsou semínka čekající, aby mohla vyklíčit a vzejít. Čím lépe se o ně budete starat, tím lépe vzejdou. Bernie tenhle evoluční skok chápe jako zázrak, ale současně je v jeho očích nástrojem přežití. Kdo může nesusouhlasit? Při pohledu na svět zbídačený absencí lásky, zbraněmi hromadného ničení a válkou, na lékařství pečující o lidské tělo, ale ne už o člověka, se člověku chce nějak zařídit, aby láska nikde nechyběla a zaplavila svět. Nazývat to „změkčilým“ uvažováním je luxus, který si nemůžeme dovolit; osud lidstva závisí na tom, zda se podaří obnovit dávno zprerhané vazby a spojení, či nepodaří.

Berniemu by se díky jeho vřelému stylu a vstřícnosti vůči všem, kdo se potřebují uzdravit, mohlo stát, že by lidé přehlédli jeho neskutečně hluboký vhled a světonázor. Tak v první řadě vyzdvihuje princip neduálnosti, a tudíž že se u něho hmota a energie, mysl a tělo liší od sebe pouze zdánlivě. Pod maskou materialismu se skrývá jedna tvář jediné všeobjímající skutečnosti. Princip neduálnosti je starý přes pět tisíc let a pochází z duchovní tradice starověké Indie. Ve druhé řadě Bernie klade důraz na to, že žijeme všichni ve sféře vědomí. To zaznívá mimo jiné třeba i v knize *Genesis*, kde Bůh nestojí stranou svého vytvoření, ale plně se do něj vnoří, prostoupí jej. A ve třetí řadě připomíná Bernie princip evoluce, který říká, že třebaže působí vesmír nahodile, jsou tvorové i život stále složitější a pokročilejší. Objevení principu vývoje organismů se připisuje Darwinovi (z duchovní stránky to nenahlížel), leč bohatá světová tradice osvícení je vyjádřením principu evoluce duše.

Bernieho přivádí spojení těchto tří principů k závěru, k němuž docházejí mudrcové a vizionáři v každé době: vědomí bylo první. Vědomí tvoří, řídí a ovládá všechny události v hmotném světě, zejména pak v těle člověka. To je zásadní závěr, který Bernie nejdnou vášnivě obhajoval a který předkládá čtenářům pomocí pravdivých příběhů, z nichž sestavil svoji novou knížku. Samozřejmě se vždy najdou skeptikové, kteří se tomuto pohledu budou bránit; podle nich a v jejich světě vše končí a začíná materialismem. Přesto je dnes stále běžnější být vůči zázrakům otevřený, je to taková nečekaná, byť často tichá vzpoura

proti teoriím, že život je nahodilý a beze smyslu. Podle světonázoru, který tahle knížka vyjadřuje, je vše možné; a jediné, co dělá rozdíl mezi snem a skutečností, jsme my sami. Lidské bytosti žijí v realitě, která se jeví jako dokonalá, přesto je pouze zlomkem toho, co je v našem srdci. Neznámé obzory jsou jen ty, které jsme si ještě nepředstavili. Naše vědomí stojí u brány a dovoluje nám vidět jen jeden obzor, zatímco ty další zakrývá.

Proč si takto zkreslujeme a ochuzujeme realitu? Ze strachu, z nejistoty, pod tlakem tvrdé ruky materialismu, z nevědomosti a neznalosti širších možností – a ještě jednou ze strachu. Nakonec měl pravdu William Blake, když říkal, že jsme spoutáni „myslí ukutými okovy“. Když silně zakořeněné přesvědčení uzraje ke změně, jde to jen pozvolna, a kromě toho se to podaří jednomu člověku za dlouhou dobu. Bernie Siegel dokázal vlastní vědomí osvobodit, aby zasvětil život snaze pomoci také ostatním zbavit se těchto omezení. Jeho úsilí je obdivuhodné a úžasné, prozíravé a nadčasové, jak jistě záhy zjistí každý čtenář této knížky.

Deepak Chopra,
autor knihy *Sedm duchovních zákonů úspěchu*,
Pragma, 1996)

Úvod

*Cože – udivují nějaké zázraky?
Co mne se týče, neznám nic jiného než zázraky.
Pro mě je každá hodina světla i tmy zázrak,
Každý krychlový coul prostoru je zázrak,
Každý čtvereční yard povrchu země je jimi pokryt,
Každá stopa vnitřku se jimi hemží.
– Walt Whitman*

Před léty bych zázraky definoval jako něco, pro co neexistuje vysvětlení. Sám jsem tak zázraky vnímal. Proto když se moji pacienti nečekaně uzdravili z nějaké nemoci, přemýšlel jsem, jaký mechanismus mohl v jejich těle působit, že se vyléčili... Hledal jsem racionální vysvětlení.

Dnes si uvědomuji, že vše je zázrak. Požádáte-li kvantového fyzika či astronoma, ať vám vysvětlí stvoření světa, budou mít sami víc otázek než odpovědí. Život je zázrak a pochází z inteligentní, milující, vědomé energie, která jej stvořila. Můžete ji nazývat Bohem, můžete ji nazývat, jak budete chtít, ale život nám na každém kroku ukazuje svoji inteligentní a milující podstatu, jinak bychom nepřežili ani říznutí do prstu či triviální infekci. Většina z nás se nikdy

nezastaví a nepomyslí na to, že život na zemi je vlastně zázrak.

Pro mě jsou zázraky dílem našich schopností a toho, co nám bylo dáno, abychom přežili. Četl jsem o jednom botanikovi, který zázraky nazýval „spontánními reverzemi“, kdy na vlastní oči viděl rostliny měnit genetickou strukturu, aby přežily klimatickou změnu či nemoc. Stačí jen pomyslet na to, že rostlina vždy na podzim nezajde, když shodí všechno listí... naopak, posílí a přežije.

Lékaři nečekané uzdravení a léčbu označují termínem „spontánní remise“, jenže to zní spíš tak, že měl někdo štěstí, že se o nic nezasloužil. A to není pravda. Všechna živá stvoření jsou schopná dělat zázraky. Z výzkumů a odborných vyšetření vyplývá, že rakovina se někdy objeví a zase zmizí bez jakékoli léčby. Potřebujeme lépe poznat osobnosti a životní příběhy lidí, kteří se uzdravili buď zázrakem, nebo samoléčbou.

Znám lidi, kteří hodili starosti za hlavu a svěřili se do rukou božích, popřípadě odmítli standardní léčbu a šli radši domů, užít si života v celé jeho kráse, než zemřou. Tihle lidé udělali to, co je těšilo – pořídili si třeba psa nebo si postavili srub v lese –, a dnes mi posílají dopisy končící slovy: „Neumřel jsem a teď mám tolik práce, že z toho jistě budu mít smrt. Pomoc! Co si teď počnu?“ Zázraky se podle mě neomezují pouze na tělesné pochody, jako je vyléčení se z nemoci, protože se odehrávají v každé oblasti života. Jelikož vědomí není ohraničené tělem ani časem, ani prostorem, může působit i na dálku, což je fenomén, který zde také nastíním na několika zajímavých případech.

Doufám, že jednou přijde den, kdy budeme utrácet stejné peníze za výzkum zázraků mikrokosmu lidského těla, jaké se dnes utrácejí za výzkum makrokosmu rozpínajícího se do nekonečných hvězdných dálek. Tajemství tkví uvnitř nás, a my se přesto bojíme ponořit se do sebe, protože máme už takovou povahu. Je čas přestat se bát toho, co je v nás, čas rozvínout svůj pravý potenciál.

Opravdový zázrak je často definován jako událost, která se přičítá přírodním zákonům. Má matka zázraky chápala jako „Boží změny kurzu“, z nichž vzejde něco dobrého. Stane se, že vás televizní pořad, o jehož existenci jste neměli tušení, upozorní na nějaký příznak, který byste jinak přehlédli; cizí člověk vám třeba pomůže vyměnit pneumatiku, než přijde průtrž mračen; pes se rozštěká v reakci na zápach kouře a zachrání vás před požárem. Takové shody okolností jsou víc než jen náhody.

Takové události jsou víc než jen shody náhod. Jsou to *zázraky*.

Ve skutečnosti platí, že i „blbou smůlu“ lze klasifikovat jako zázrak, poněvadž člověka často nasměruje novým, lepším směrem. Před léty mi například hrozilo, že budu muset ukončit úspěšnou kariéru chirurga kvůli artritidě, a to u mě ještě ani nepropukla naplno. Armáda mě propustila z aktivní služby, tak jsem se vrátil do Connecticutu, abych se pokusil otevřít si chirurgickou praxi s bývalým společníkem. Příznaky artritidy téměř okamžitě odezněly, a tak jsem se dál věnoval medicíně a stal se tím, kým jsem dnes.

Nepřeji si ani tolik, aby nám zázraky fakticky změnily život, ale spíš aby zázraky změnily naše prožívání života. Když se rozhodneme změnit svět a rozdávat mír a lásku a štěstí všem živým bytostem... *bude to* vskutku zázrak.

Život nás všech je jeden velký zázrak. Když si to uvědomíme, povznese nás to na duchu do sféry milující, inteligentní, vědomé energie. Aby se to stalo, musíme jednat, usilovat o poznání a zůstat věrní, oddaní. To jsou vlastnosti pozorované u lidí, kteří překonali očekávání.

Stacey Chiew napsala výborný článek, ve kterém uvádí: „Věřím, že každý jeden z nás má klíč, který otevírá dveře k zázrakům. Abyste je mohli otevřít, je třeba znát heslo: Lásku. Zázraky jsou odpověď na lásku v nás a na lásku k ostatním. Je to zcela výjimečná léčivá síla našich těl, úžasná ochranná energie, která nás udržuje v bezpečí, a radost z vyslyšených modliteb.“

Souhlasím se Stacey, že život je zázrak. Nejsme schopni, a pravděpodobně nikdy nebudeme, vysvětlit zázrak stvoření ani to, jak mohla ona inteligentní, milující, vědomá energie stvořit hmotu.

V této knize vám předložím pár svých oblíbených příběhů, klenotů nalezených během mé dlouholeté lékařské praxe; ocituji z několika tisíců e-mailů, které dostávám; podělím se s vámi o své osobní zkušenosti. Za léta práce s pacienty jsem získal pocit, že se ze mě stal odborník na výskyt a rozmach zázraků. Doufám, že až se s vámi podělím o tuto nepřikrášlenou životní moudrost, vyklíčí ve vás semínko naděje a budete

vděční za život. Všichni si potřebujeme uvědomovat své schopnosti a neusilovat o zázrak s vědomím možného selhání. Ne každý vyhraje v loterii nebo se dočká zázračného uzdravení v Lurdách, ale někomu se to podaří. Tak proč se ze zkušeností těchto lidí nepoučít a nedat tomu šanci? Víím, že za pokus to stojí a že vám to určitě něco dá, tak se nebojte vzít osud do svých rukou a zkusit to.

Knihá zázraků je rozdělena do patnácti kapitol, z nichž každá přináší příběhy o zázracích, související citace, anekdoty a mé postřehy. Každý zázrak je rozebrán a přezkoumán, počínaje zázraky každodenního života až po neuvěřitelné příběhy o nečekaném uzdravení. Apeluji na vás, abyste hledali a nacházeli zázraky všude kolem sebe každý den, abyste je pomáhali dělat. Doufám, že tahle knížka vás pozvedne, posílí a ukáže vám cestu k zázraku jménem život.

Zrození a obroda

Zrození je jako otevřít okno, které vám nabídne úchvatný výhled. Neboť co se stalo? Zázrak. Vyměnili jste nic za všemožné.

– *William MacNeile Dixon*

Život je ve své podstatě zázrak. Vzniká působením inteligentní, milující, vědomé energie, která ví, že o vzniku života hovoříme teprve tehdy, máme-li rozmanitost, ne pouze jeden druh živé bytosti. Život vzniká, když přidáme ten další.

Každé dítě je zázrak. Vajíčko splyne se spermií a z jedné buňky vznikne lidská bytost. Každá buňka je obdařena inteligencí. Proto buňka ví, co je zač a kam patří. Pokud se nějaká buňka v embryu ocitne na nesprávném místě, vrátí se zase zpátky do správného orgánu, na místo, kam náleží. Každé semínko je moudré a ví, co je třeba. Semínko rostliny rozpozná gravitaci, takže ví, kterým směrem má růst, aby mělo dostatek slunce; a někdy se kvůli tomu může dokonce probourat chodníkem.

Naše mysl se rovněž podílí na zázraku. Neplodné ženy mají větší šanci počít dítě, když se zapojí do skupinové terapie a udělají si pořádek v emocích, vizualizují si, co chtějí, namísto aby podléhaly depresím a stresu z toho, že se snaží otěhotnět. Strach a stres jsou přirozené ochranné mechanismy našeho těla, které přicházejí ke slovu v případě ohrožení organismu, ale potlačují schopnost růstu a samoléčby, pokud se dál bojíme něčeho, co si jen představujeme nebo vymýšlíme.

Jedna žena ze skupiny, se kterou pracuji, mi volala, že na ni přišly předčasně porodní bolesti a že se bojí potratu. Když jsem za ní přijel do nemocnice, byly hrůza a strach v jejím pokoji doslova hmatatelné. Požádal jsem všechny, ať odejdou, a pak jsem jí pustil uklidňující hudbu a pomohl jí evokovat představy, jimiž by se jí uvolnila děloha a stahy přestaly. Všechno se za chvíli srovnalo, žena bez problému porodila ve stanoveném termínu a svého syna pojmenovala po mně. Byli to Irové, takže se chlapeček sice jmenoval Brady, a ne Bernie, ale pro mě v tom zase takový rozdíl nebyl.

Malé děti dělají zázraky

TANYA F. CHERNOV

Když mi jednoho letního odpoledne zavolala má nejlepší kamarádka Rachel, bála jsem se, že volá z nemocnice. Rachel už několik let trpěla záchvaty degenerativní ulcerativní kolitidy (zánět tlustého střeva provázený tvorbou vředů) a v posledních měsících jí to v běžném životě dělalo velké problémy. Místo toho mi však do telefonu oznámila, že je nečekaně těhotná. Bylo mi jasné, že ode mě potřebuje maximální podporu, a tak jsem do sluchátka radostně zavýskla a pověděla jí, že ji mám moc ráda a jsem z toho nesmírně nadšená.

Sotva jsem zavěsila, zmocnily se mě obavy. Rachel byla dlouho opravdu vážně nemocná, a tak jsem se bála, jak asi její oslabené tělo donosí dítě. Vlivem léků, které ji držely při životě, nezdravě zhubla, měla málo krve a projevovaly se u ní další nepříjemné vedlejší účinky. Měla jsem kvůli těm strašným lékům o ni strach a měla jsem obavy i o její nenarozené dítě. Bude schopná je donosit? Narodí se zdravé a v termínu? Nemohla jsem dělat nic než jí nabídnout svoji lásku a podporu, jakkoli silně jsem o všem pochybovala a strachovala se, jak to dopadne.

Měsíce plynuly a Rachel namísto aby zhubla, přibrala a začala vypadat neuvěřitelně zdravě. Kdykoli

jsem ji potkala, byla krásnější a zdravější. Byla silná a plná energie, poprvé po dlouhých letech měla i barvu ve tvářích. První trimestr těhotenství se přehoupl do druhého a Rachel se cítila neuvěřitelně – příznaky choroby byly pryč, jako by v životě nebyla nemocná. Nepotřebovala brát žádné léky, vyjma prenatálních vitaminů. Jako by jí miminko rostoucí uvnitř ní nějak zázračně vrátilo zdraví. Zatímco jsem přihlížela, jak se Rachel zakulacuje a jak se její tělo zotavuje, naučila jsem se věřit, že si život vždycky najde cestu – že tělo je v případě nutnosti schopné náhlých a zázračných změn. S Rachel jsme vtipkovaly, že jestli tohle dělá těhotenství s její kolitidou, bude muset být už do konce života pořád těhotná a její partner se bude mít co otáčet!

V březnu se Rachel narodila zcela zdravá a překrásná holčička, která dostala jméno Linnea Spring. Rádost z Linneina narození ovšem neměla dlouhého trvání, protože dva týdny po porodu u Rachel opět propukla kolitida, tentokrát ještě horší než předtím. Péče o novorozeně ji vyčerpávala a její fyzický stav se rapidně zhoršoval, což se promítalo i do jejích emocí, které byly dost rozkolísané. Rachel hospitalizovali, neboť jí objem krve klesl značně pod množství bezpečné pro ženu po porodu a navíc se jí utvořilo třináct kilogramů edému. Když jsem za ní přišla do nemocnice, málem jsem ji nepoznala. Vypadalo to, jako by její tělo vědělo, že stvořilo nový život, a začalo se ubírat do temnot. Neopouštěla jsem Rachel po celé následující dva týdny, kdy jí podávali neúčinné léky a prováděli neúčinné léčebné procedury. Svou právě

narozenou dcerku přitom Rachel moc nevidala, poněvadž nemocnice nebývají obvykle nijak přívětivé vůči miminkům, a tak Linnea – pár týdnů staré miminko – pendlovala mezi příbuznými, kteří chtěli aspoň nějak pomoci. Stav Rachel se zhoršoval a my ostatní jsme se báli, že by mohl brzy přijít konec.

Nakonec, když už to vypadalo, že život Rachel zachrání jen drastické chirurgické odebrání celého tlustého střeva, nás něco napadlo. Rachel se přestěhovala na porodnické oddělení, kde se konečně setkala se svým miminkem. Jakmile vzala holčičku do náruče, viděla jsem, že se jí do obličeje vrací barva. Všechny tři – Rachel, Linnea a já – jsme v porodnici zůstaly několik dalších dnů, a s každým dalším rozbřeskem vysvitla další naděje. Současně Rachel podávali nějaké experimentální léky, až nakonec kolitida ustoupila a Rachel se vrátila mezi živé.

Třebaže doktoři budou tvrdit, že Rachel vyrvaly ze spárů smrti ony nové experimentální léky, já vím své. Když byla Rachel těhotná, zachránila jí Linnea život, a teď to udělala znovu. Rachel potřebovala k uzdravení své dítě – ne jednou, ale hned dvakrát. Děti dovedou dělat zázraky, i když panuje pohoda, nicméně pouto mezi matkou a dítětem je tak silné, že může zvítězit dokonce i nad smrtí. Potkalo mě to štěstí, že jsem tomuto zázraku směla přihlížet. A už pět let sleduji, jaká z Linney roste krásná holčička a jakou má krásnou, zdravou a života plnou maminku.

Zakotvení v božím přístavu

CHRISTIE GORSLINE

Naše výletní plachetnice *Nanook* tiše vplula do zátoky obestřená hustým závojem mlhy. Rick spustil kotvu a já vykasala plachty. Ticho rušil jen doznívající baryton, připomínající píseň velryb. Seděli jsme v kajutě a na hladinu začaly dopadat první kapky, zapichovaly se do moře jako jehly šicího stroje.

Zvedla jsem obřadně ruce k nebi a zatočila se dokola v indiánském tanci. Vzdali jsme díky za ten náhlý příval. Byli jsme na moři třetí rok – plavili jsme se podél břehů Mexika –, a přesto jsme stále žasli nad nevyzpytatelností počasí.

Liják přestal asi za hodinu. Odpočívala jsem na přídi, pod hlavou místo polštáře vlhký lodní pytel, a pozorovala jsem mraky, jak mění tvary. Vítr je všelijak přeskupoval. Pirát? Banán. Žárovky. Itálie. Tolik tvarů. Od zádi na mě něco cáklo a vytrhlo mě ze snění.

Velryba. Její hřbet se na hladině leskl jako sluncem ozářený mokřý balvan. Mrskala sebou, až to nebylo normální. Podala jsem Rickovi dalekohled, ať se také podívá: „Tak co myslíš? Co je s ní?“

Chvilku pozoroval velrybu dalekohledem a pak povídá: „Vypadá to, jako že se snaží setřást něco z ocasu.“

Seděla jsem schoulená v rohu a dívala se přes zábradlí. Rick stál vedle mě. Zoufale jsme sledovali dění před námi na moři. Vypadalo to, že se velrybě zachytil na ocase nějaký odpad. Dávali jsme si to trochu za vinu.

Minuty se vlekly a my vypozerovali, že to má určitý rytmus. Velrybou podle všeho zmítaly křeče v pravidelných intervalech. Po dvou minutách děsivého zmítání ve vlnách byl vždy třicet vteřin klid. A opakovalo se to. Znovu. A znovu. Bohužel ani s opravdu silným dalekohledem jsme nedokázali rozpoznat, co to může být.

Uběhla málem hodina, když to najednou přestalo. A Rickovi pak došlo, čeho jsme se stali svědky. „Svatá prostoto...“ vydechl Rick a podal mi dalekohled.

„Co je?“ zeptala jsem se, než jsem ho přiložila k očím.

„*Es un milagro*,“ odpověděl, oči zvlhlé slzami. Zážrak. Viděli jsme přijít na svět velrybí mládě, porod do vody Tichého oceánu. Nejdřív ocas. Potom hlava. A do pár minut máma velryba s miminkem odplula a hladina zůstala klidná. Se slzami na tvářích jsme tiše seděli.

Další dar od Boha.

Světlo delfínů

PAULA TIMPSON

Věděla jsem, že na Bermudy zkrátka musíme. Bylo mi to zcela jasné. Mělo se stát něco zvláštního. Cítila jsem to v kostech. Od dětství jsem snila o tom, že si zaplavu s delfíny. A pak mě jednoho dne osvětil Duch a poradil mi, jak to udělat, a já se s pevnou vírou nechala vést.

Jeli jsme v polovině června. Počasí bylo senzační, stejně jako moje nálada. Ráno ten den, kdy jsem měla jít plavat s delfíny, jsem byla šťastím bez sebe jak malá holka. Cítila jsem se svobodná a mé srdce bylo otevřené a nekonečné! Manžel hrdě přihlížel, jak plavu a hraji si se svým delfíním kamarádem. Pociťovala jsem v tu chvíli čistou radost a zdálo se, že ta chvíle bude trvat už napořád, byť v ní čas neexistoval a byla odedávna naší součástí. Delfín se ladně otáčel ve třpytivé vodě, kroužil kolem mě, a i mnou prostupovalo jeho světlo a naděje.

Nějakou dobu jsme tehdy uvažovali o dítěti. Po koupání s delfíny jsem si připadala zralá a připravená. Záhy poté, co jsem vylezla z vody, se dalo do deště a pro mě to bylo jako křest. Nechala jsem všemu volný průběh a svěřila sebe – a své nitro – do rukou božích.

Delfín mi pomohl najít odvahu stát se matkou, upevnil mou víru, že boží záměry, ať jsou jakékoli,

jsou stejně nejlepší. Později v létě jsme to s manželem opět zkusili a bez problému jsem otěhotněla. Můj syn je oživlá láska. Jamesey je náš zázrak! Dělá z nás lepší a silnější lidi, kteří si více uvědomují, jaký dar je život. Věřím, že světlo v Jameseyho srdci je světlo, které nám tehdy v moři předala má delfíní kamarádka.

Někdy jen Duch ví, co potřebujeme ke štěstí, a když ve svém nitru najdeme jeho odpověď, musíme jeho radu následovat. Teprve tehdy se staneme tím, kým skutečně máme být. Byl to velký dar, dostat tuto příležitost! Dík za to patří Bohu.

První list Korintským, 13:4: „Láska je trpělivá, je dobrotivá, láska nezávidí. Láska se nevychloubá...“

Můj vysněný princ

CATE PERRY

V roce 1988 jsem byla typická patnáctka. Mé priority se odklonily od dětských her k oblékání a klukům a ... no, k jiným verzím dětských her, řekla bych. Život čerstvé středoškolačky se točí hlavně okolo popularity, chcete být oblíbení za každou cenu. Mé pokusy o to zahrnovaly například ultratěsné džíny; natužení ofiny, až byla jako prkno; a bojkotování všeho, co jen vzdáleně souviselo s učením. To všechno jistě byla jen zdravá dávka pubertálního narcismu, až na to, že jsem se kvůli jednomu klukovi rozhodla hladovět.

Nakonec se ukázalo, že „vyšší síla“ pro mě měla vyhládnutého jiného frajera, který sice ani vzdáleně nesplňoval má kritéria, ale měl na můj život daleko větší vliv, než bych vůbec pokládala za možné.

Tak příkladně se ten kluk ještě ani nenarodil – neznali jsme jeho pohlaví, tak jsme mu říkali „miminko“. Dokonce i přes svoji mikroskopickou velikost mi zcela změnil pohled na svět a dal mi důvod těšit se na něco, co nijak nesouviselo s mým egem. Během pár měsíců vyrostl mámě v bříšku natolik, že jsem přes kůži cítila, jak kope. A nakonec přišel jeho termín a nic – plynuly týdny. Mám-li být přesná, tak uplynuly celkem tři.

I já se ztrácela před očima, neboť jsem se s pomocí anorexie a bulimie zároveň snažila dosáhnout vysně-

né mety 50 kilogramů. Při výšce 170 centimetrů to v patnácti nebyl úplně realistický cíl – a realistická nebyla ani představa, že mi to sebetrýznění přinese pravou lásku.

Tak či onak, bratříček se měl narodit 4. července, jenže to pořád odkládal, dokud doktoři 27. července potřetí uměle nevyvolali porod. Máma měla vnitřní krvácení, dítě bylo rozrušené a musel se provést císařský řez. Nechala jsem příbuzné sedět v čekárně a šla si ven promluvit s Bohem.

Přesně tak; řekla jsem Mu, že už v něj nevěřím.

A připomněla jsem Mu to dokonce i tehdy, když jsem bratříčka poprvé chovala.

A když jsem ho pak koupala a krmila a naučila se milovat jako někoho, kdo mi nikdy neublíží ani mě nebude využívat, i tehdy jsem Bohu připomněla, že v něj nevěřím.

Netřeba dodávat, že když mému pubertálnímu mozku definitivně došlo, že nevěřím v Boha, začal se ptát, ke komu se tedy modlím...?

Nedopadla snad mámina operace nakonec dobře?

Není můj bratříček nakonec úplně dokonalý?

A nebyl to Bůh, kdo umožnil, aby mě to miminko naučilo, co je v životě opravdu cenné? Že od toho, kolik vážím, se boží přízeň neodvíjí?

Ano, můj bráška je pro mě zázrak, a já vím, komu za něj poděkovat.

Zázračné shrnutí

Pro mě je zázrak moje žena. Asi před padesáti lety jí diagnostikovali roztroušenou sklerózu, která nám dnes sice občas dělá problémy, ale rozhodně se nikdy nesplnilo, co nám na začátku předpovídali. Důvodem nejspíš bude, že během sedmi let od zjištění diagnózy byla má žena čtyřikrát těhotná a porodila pět dětí. Dodnes na roztroušenou sklerózu užívá některé hormony, jejichž hladina se zvyšuje právě v době těhotenství; zklidňují totiž imunitní systém organismu, takže pak neatakují plod, a matce se současně s tím léčí případná autoimunitní choroba. Podobně tomu je při užívání kortizonu na zmírnění zánětu. Je to tudíž takový malý zázrak uvnitř každého z nás.

To, co popisuje Tana Chernov, když vypráví o Rachel, je zázrak; skutečně naše stvoření je zázrak a naše schopnosti jsou zázračné. Jestliže může bakterie či virus v reakci na antibiotika anebo vakcíny změnit genetickou strukturu, jestliže ji může změnit rostlina v reakci na chorobu či klimatickou změnu, můžeme ji změnit i my.

Jsem rovněž přesvědčen, že přítomnost Linney v nemocnici zapůsobila na Rachel na úrovni neurochemické a její tělo reagovalo na pohodu a mír a lásku, které s dítětem přišly. Něco podobného jsem mnohokrát viděl na jednotce intenzivní péče, když přivedli domácí zvíře rozloučit se s páníčkem, načež

pacient pookřál, jeho stav se zlepšil a on přežil; nebo když matce dají naposledy podržet předčasně narozené umírající dítě, a ono se najednou přisaje k prsu a přežije.

Je to, jak říká Tanya. Pochybnosti ani obavy nepomáhají, byť je v rodině často zaznamenáváme. Pouze láska a opora nám mohou pomoci k uzdravení. Děti a zvířata to dělají zcela přirozeně. Návštěvy blízkých mají léčebný účinek a zmírňují naši bolest.

Delfíni jsou intuitivní a dovedou vycítit, co se odehrává v lidském životě i v lidském těle. Často slyším, jaký hluboký dojem v lidech zanechalo, když se ve vodě dostali do blízkosti delfínů. Měl jsem jednu pacientku, jmenovala se Marilyn, a ta odjela zemřít na Floridu k přátelům, kteří dělali terapeuty a pracovali právě s delfíny. Marilyn říká, že když byla ve vodě s delfíny, poznali přesně, kde má v těle nádor, a byli k ní velice něžní a pozorní, což ji velmi dojímallo. Marilyn díky delfínům žila ještě mnoho let. Když měla nakonec opravdu umřít a naříkala, povídám jí: „Nikdy jsem neviděl, že si takhle stěžoval delfín.“ Tu noc tiše a pokojně odešla.

Delfíni dovedou odhadnout lidské potřeby a pomoci lidem k uzdravení. Slyšel jsem dokonce i o případech, kdy delfíni pomáhali ochrnutým rozhybat jejich bezvládné končetiny tím, že se jich dotýkali a pohybovali jimi. Domnívám se, že u Pauly Timpson delfíni vycítili, že se brání tomu mít dítě, a pomohli jí změnit vnitřní postoj a celkové rozpoložení. Myslím, že Paule posloužili jako skupinová terapie. Našla v sobě díky nim odvahu, kterou k tomu zázraku

a potřebovala. Chcete-li, aby se i vám v životě stalo něco úžasného, jděte na to jako Paula: skočte rovnýma nohama do života a ponořte se do toho.

Voda sama o sobě je zázrak; hraje roli v každém náboženství. Může změnit skupenství z páry na kapalinu či pevnou hmotu, záleží na podmínkách, a proto bychom se měli vodou inspirovat. I my se můžeme změnit a překonat období sucha či záplav. Voda nám navíc ukazuje, že ve všem se ukrývá nějaký zázrak – voda je například jediná kapalina, která má po zmrznutí nižší hustotu, takže je lehčí a může plavat, a díky tomu zachovává život na planetě. Kdyby totiž led byl těžší a jezera a moře zamrzala ode dna (ne od hladiny), všichni ti úžasní vodní tvorové, včetně velryb, o nichž hovoří Christie Gorsline, by zahynuli. Takhle je každou zimu chrání ledová pokrývka na hladině.

Pro Christie a Ricka byl zázrak už jen to, že mohli strávit tři roky plavbou podél břehů Mexika.

Cate Perry mluví o snaze poručit osudu, jenže ve skutečnosti jediné, čemu můžeme poručit, jsou naše myšlenky. Jistě, některé věci se můžeme snažit ovlivnit, třeba své stravovací návyky a tělesnou hmotnost, abychom získali pocit, že to dokážeme, jenže je to hazard se zdravím. Když nám nic v životě nevychází, lze se ve snaze zmírnit bolest stát závislými na jídle, na drogách či alkoholu a vytvořit s jejich pomocí iluzi štěstí a pohody, ale je to hazard se zdravím a nikdy nám to nemůže pomoci tak jako láska našich blízkých.

Někdy nezdár může znamenat požehnání. Zkušenost, která připravila Cate o víru v Boha, jí nakonec dala něco, co jí lásku a vděčnost k Bohu opět vrátilo.

Všichni v sobě potřebujeme najít ochotu odnést si z těžkých situací to dobré, přijímat život i s jeho stinnými stránkami a najít v té hromadě černého mouru hrudku, z níž vybrousíte diamant.

*Nechť váš odkaz žije
ve všech vašich výtvořech.*

DRUHÁ KAPITOLA

Inspirace zvířaty

Dokud člověk nemiloval zvíře, část jeho duše zůstává neprobuzena.

– Anatole France

Zvířata jsou pro nás všechny úžasné vzory. Jak řekl jeden malý kluk, když se veterinář chystal uspat jeho psa: „Zvířata mají kratší život, protože nepotřebují tolik času, aby se naučili milovat a odpouštět.“

Před časem jsem zachránil toulavého psa a pojmenoval ho Furphy. Pár dní nato se vrhl na naši králíčí slečnu Smudge, což nás všechny celkem rozrušilo. Dva týdny poté jsem šel na zahradu, že přenesu Smudge dovnitř. Vůbec se jí do domu nechtělo, tak utekla a schovala se za Furphyho. Byl jsem úplně vedle z toho, jak rychle mu dokázala odpustit.

Další zajímavá věc na zvířatech je, že nás berou takové, jací jsme. Nehledají na nás ani na sobě chyby či vady na kráse. Vnímají nás jako jeden celek, zajímá je naše bytostná podstata. Jedna má známá veterinářka mi kdysi vyprávěla, jak jí zvířata, která operovala a ošetřovala, pomohla překonat její vlastní amputaci

prsu: „Probudí se vedle vás a olízají vám celý obličej. Vědí, že jsou tu od toho, aby milovali a byli milováni, aby nás leccos naučili.“

Potřebujeme se učit od zvířat i od ostatních živých tvorů, abychom vytvořili svět plný lásky, odpuštění a soucitu. Kdykoli zahlédnu takové ty dokumentární záběry, jak prasnice kojí osiřelá tygří mláďata nebo slon svou obří tlapou drbe na břicho psa, žasnu nad pestrostí a mnohotvárností života, nad dokonalostí Božích výtvorů.

Na následujících stránkách si můžete přečíst příběhy pojednávající o tom, jakým nekonečným požehnáním a inspirací pro nás v životě mohou být zvířata. Vybral jsem příběhy, v nichž interakce se zvířaty byla prospěšná oběma stranám – kdy vzájemná láska pomohla tomu, kdo ji dával, i tomu, kdo ji přijímal.

Vrabec v hirsti

CINDY HURN

Krmím ptáčata: opuštěná či osiřelá holátka, písklata bez ptačí mámy. Po čtyřech hodinách, které mi nakrmení zhruba osmdesáti ptáčků zabere, mívám pěkně rozbolavělá záda. A proč se tím zabývám? Protože jsem také byla osiřelá a bez mámy. Proč právě ptáci? Protože umějí létat. Protože jsou stejně jako Bůh všudypřítomní – jsou se mnou, ať jdu kamkoli. Učí mne. Nedokážu si představit svůj život bez ptáků.

Mladá sojka unikne z klece s tím, že se pokusí uvnitř o první prolet. Je to kluk a moc mu to nejde. Letí mi nad hlavou, tak zvednu ruku, natáhnu prsty a nacvičeným pohybem ho chytím. Sevřu v ruce divoké ptáče. Jeho srdce mi buší v dlani; teplé nožičky mám obtočené kolem prstu a chytré očko upřené přímo na mě. Tváří se trochu dotčeně, že jsem ho chytila, ale není pokořený, věří, že zase vzlétne.

V sobotu na mě vyjde ranní směna v naší přírodní rezervaci. Ptáčata celou noc nejedla, takže jsou vyhládlá a také zkrěhlejší. Kdyby nedostala každých čtyřicet minut bílkoviny a vodu, nemusela by to všechna přežít. Jakmile vstoupím do místnosti, všechno začne štěbetavě křičet.

Jako první přicházejí na řadu ptáčata v inkubátoru. Vylíhla se teprve před pár hodinami a ještě jim

nenarostlo peří. Mají voskovitou poloprůsvitnou kůži, takže trochu připomínají ještěrky. Vezmu první ptáče do ruky. Má ošklivě nadmuté břicho. Sáhnu po lahvi olivového oleje, která stojí vedle líhně, a kápnu si trochu na prst. Velmi opatrně ptáčátku potru okolí kloaky. Pak vezmu oční kapátko a poklepu jím ptáčkoví zlehka na zobák. Reflexivně ho otevře. V porovnání s tělem má nesmyslně velkou tlamu. Zmáčknou kapátko: raz, dva, tři, čekám, až ošklivé ptáčátko hltavě spolkne další kapku.

Vzápětí napíchnu na párátko kuličku proteinového těsta. Obludně velká ptačí ústa cítí, k čemu se schyluje, a otevřou se tak doširoka, že je div, že si ptáče nevykloubí čelist. Lačně po soustu chňapne a pokusí se ho spolknout i s párátkem. Pevně ho držím, překvapená, jakou sílu mrně má. Těsně za zobáčkem se mu otevře tmavá kapsa, volátko, v němž se zvolna tráví pozřená potrava, zatímco mládě vyčkává návratu matky.

Poté, co spolkne tři další kuličky proteinového těsta, zůstanou obludně velká ústa zavřená a pozornost ptáčete se přenese na zadek, který se vytrčí vzhůru. Kloaka se našpulí a vyklouzne z ní kapka mléčně bílé kaše a dopadne na papírovou podestýlku klece. Celá se dmou hrdostí, že tohle dítě divočiny sužované zácpou konečně vyrobilo hovínko. Víčka mu ztěžka spadnou na vypouklé oči. Pokývá hlavičkou a uvelebí se mi na prstu. Usne. Mně na ruce. Den staré ptáče. Vychutnávám si ten okamžik, žasnu nad zázrakem jménem život. Z úvah mě vytrhne další hladové štěbetání, tak odložím spící ptáče do jeho papírového hnízda a sáhnu po prvním z jeho tří sourozenců.

Pak jednou takhle ráno sedím vedle líhně a přísahalabych, že jsem z protějšího rohu zaslechla nějaký smích a hlas, který říkal „ahoj“. Ve skutečnosti ten hlas připomínal můj vlastní. Ohlédla jsem se, kdo se to tam směje, jenže tam nikdo nebyl. Jediná další osoba v místnosti byla vedoucí směny, která stála hned vedle mě.

„Slyšela jste to?“ zeptala jsem se jí. „Přišlo mi, že se někdo směje.“

„To byla ta sojka úplně na konci,“ zasmála se. „Napodobuje nás, jak mluvíme. Je to sameček a děš takhle už týden naše dobrovolníky.“

Když jsem dokrmila mláďata v líhni, přesunula jsem se ke klecím uprostřed místnosti. Na jednom byl přípevněný štítek „Pipilo rudooký, 2 exempláře“, ale na bidýlku seděl jen jeden pták. Ten druhý patrně umřel, napadlo mě. Ptáček na bidýlku se s chutí napije a spořádá fůru proteinového těsta a nějaké moučné červy. Obyčejně jim dávám od čtyř do šesti proteinových kuliček a k tomu čtyři až pět červů. Někteří ptáci, jako například pěnkavy, jedí, dokud neprasknou, ale to neplatí pro pipila. Ten když je sytý, další jídlo odmítá.

Pátou proteinovou kuličku, kterou tenhle pipilo vezme do zobáku, už nespolkne. Místo toho ji chvilku přehazuje v zobáku, dokud jí nemá pěkně uprostřed. Upře na mě bystré černé očko; hlavu má nakloněnou, jako by se na něco ptal. Potřebuji přejít k další kleci, ale nemůžu se zbavit dojmu, že se mi ten pták snaží něco sdělit. Čekám. Najednou se otočí a doskáče do rohu, kde leží kus zmuchlané krycí síťoviny. Pták se

pevně chytí stěny klece, chvilku se připravuje a hodí na chomáč červa. Zpod síťoviny vykoukne zobák a za ním ten druhý pipilo, který červa okamžitě spolkně.

Bože můj, tak jsou skutečně dva v té kleci!

Rozmotám chomáč síťoviny a vysvobodím pipila, který se chytil do oka sítě. Je menší než ten první, dokáže pozřít jen dvě kapky vody, ale proteinové kuličky polyká s chutí. Když mu nabídnu červa, začne sebou radostně zmítat, takže se mu netrefím do zobáku. Červ spadne na dno klece a leze pomalu pryč. Větší pipilo to okamžitě zmerčí a skočí po něm. Nejdřív si myslím, že ho chce sežrat, ale on se otočí a strčí červa mladšímu bráškovvi do zobáku. Tím písckleti možná i zachrání život.

Uvědomění si, čeho jsem byla svědkem, mě naplní úžasem. Žasnu, jak láskyplně se Bůh stará nejen o nás, ale i o všechna další živá stvoření. Se slzami v očích to vyprávím vedoucí směny. Usmívá se, ale netváří se překvapeně. „Často se o sebe takhle starají,“ řekne. Pro mě je to ale stejně zázrak.

Slepá víra

PAULA TIMPSON

Můj manžel Jimmy ani já jsme zdaleka netušili, co všechno nás naučí bílý americký eskymácký pes jménem Fritz, kterého jsme se ujali. Říkali jsme mu „náš bílý anděl“. Láska z jeho srdce vstoupila i do našich srdcí. Jen Bůh věděl, jak moc jsme Fritze potřebovali, a proto ho k nám také jednoho dne poslal. Tak to bylo jednoduché! Fritz byl zázrak. Kožich se mu duhově leskl. Dováděl v mořských vlnách, a to i v pozdějším věku, když už byl slepý. Byl všude s námi a měl opravdu plnohodnotný život, během kterého si pochutnal na sushi, podíval se na Floridu a poznal řůru zajímavých lidí. Obveseloval staroušky v pečovatelském domově, kam docházel jako externista na canisterapii.

Fritz se nechával vést vírou, nešel za očima. Jeho srdce mu ukazovalo cestu, vedlo ho tam, kam měl dojít, a díky svému znamenitému čichu měl dobrý život. Díval se srdcem a víc než kdokoli nám ukázal, jak lze důvěřovat životu. Pach vysoké zvěře nenechal Fritze nikdy chladným, a proto Fritz miloval život v poklidném East Hamptonu na Long Islandu. A také moře Fritze vždy rozdovádělo, skotačil mezi vlnami, jako by jezdil na surfu! Fritz v nás probudil neochvějnou víru v zázraky a otevřel naše srdce!

Dokázal tolik pozoruhodných věcí – nikdy se nelitoval a vždycky se mu do všeho chtělo.

Fritz byl silná a překrásná duše, vždy nás chránil a také na nás zkoušel různé triky. Jednou takhle na Floridě nám zčistajasna zmizel. Hledali jsme ho na pláži, ale nikde jsme ho neviděli. Šla jsem tedy zpátky do pokoje a on tam na mě čekal. Jel chytře napřed výtahem. Úplně sám a nikomu nic neřekl...

I k stáru zůstal velmi nezávislý, přestože mu už nesloužil zrak. Otevřel si čumákem dveře, vystrčil hlavu, začenichal a šel se sám vyvenčit. Obešel blok a zase vrátil. Kdykoli jsem Fritze na jeho samostatných procházkách pozorovala a viděla, jak je nezávislý – a přesto závislý na Bohu –, uvědomovala jsem si, že ho na jeho cestu dovedla čistá víra. Naučil nás, co je to opravdová odvaha a naděje. Fritz byl silná a překrásná duše, vždy mě chránil a na Jimmyho zkoušel svoje triky. Byl živoucí láska a mír, věděl, jak na to. Nakonec Fritz opravdu příliš zeslábl, život se pro něj stal bojem a už ho netěšil. Viděla jsem, jak manžel na milované zvíře dlouze hledí. Modlila jsem se, aby v sobě našel dost odvahy a dokázal se od něho odpoutat.

Vybavovala jsem si chvíle u moře, Fritzův smích a jeho vykutálené triky a bezděky jsem přihlížela, jak Jimmy přikládá Fritzovi na hlavu dlaň, jak se něžně a milující oči mého manžela zalévají slzami. Věděla jsem, že to je Jimmyho „sbohem“ a že k němu potřeboval všechnu sílu světa. Když psí duše vylétla z těla našeho drahého přítele, zbyl po ní prchavý úsměv na psí tváři, úsměv, který mne i mého manžela osvobodil. Stáli jsme bok po boku a cítili, jak Fritzova duše

odchází do nebe, byt' on měl zůstat navždy v našich srdcích. Byla to chvíle, na kterou nikdy nezapomeneme. Zázrak se stal, když jsme šli do moře rozprášit Fritzův popel, protože tehdy jsme opravdu plně uvěřili v život. Poznali jsme, co je to se odpoutat a co je to skutečná víra.

Fritz nám ukázal, kolik v sobě najdeme lásky, otevřeme-li své srdce a uvěříme-li plně v život. Když jsme Fritzův popel rozprášili po mořských vlnách, splynuli jsme v duchu s bezbřehým oceánem a překrásnou psí duší. Byl to zázrak, protože jsme viděli, jak něco končí a něco jiného začíná, jak se sen mění v život.

Fritz tu byl vždycky, byl s námi od začátku; vyrostl s námi a až do smrti nás nespustil z očí, nepřestal nás milovat. Slepý Fritz byl živoucí slepá víra a teď je už navždy svobodný.